

Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen
Hubert Jumelet

Romano Damkat

Colofon

Titel: Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen III: Hubèrt

Jumelet

Romano Damkat © 2024

Foto cover: Hennie Soeters

Verschenen: April 2024

Alle rechten voorbehouden

Uitgegeven door: Uitgeverij Schrijverspunt

<http://www.schrijverspunt.nl>

Code: 2024.03.28

ISBN/EAN: 978-94-6266-704-4

NUR: 301

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Onze Louis zit mar d’n bele tijd allenig op z’n kamerke bij zie gin man.’

Op gezette tijden kwam de familie met deze verzuchting die klonk als een verwijt, meestal gevolgd door een advies: *‘Hij mot mar’es ne maat zoeken!... of ’n meid’*, waarna onheilspellende lachsalvo’s volgden.

Met ‘familie’ bedoel ik in dit geval niet onze huiselijke kring: Pa & Ma, mijn zussen Lea & Marion, maar de talrijke broers, zussen, neven, nichten, ooms, tantes, achterneven, achternichten, ouders, oudooms en oudtantes van mijn moeder, een hechte gezamenlijkheid die je zou kunnen omschrijven als de ‘clan van de Kasteleijnen’, aangevuld met luitjes die officieel geen familie waren maar die wel met ‘ome’ en ‘tante’ werden aangesproken.

Het ‘onze’ had ik aanvankelijk gekoesterd, omdat het een gevoel van geborgenheid en bevestiging gaf; maar vanaf een zeker moment voelde het als een onterechte claim, zelfs inlijving, waarbij faliekant voorbij gegaan werd aan mijn uitzonderlijke persoonlijke kwaliteiten. Ik geloof dat de verandering van mijn sentiment samenviel met het moment waarop ik mijn allereerste dagboek begon, of anders met het behalen van de eerste prijs in de verhalenwedstrijd van Avro’s Televizier. Toen de Amerikaanse tv-serie ‘Peyton Place’ na vele jaren abrupt en totaal onbevredigend was geëindigd op maandag 27 augustus 1973 nodigde de omroep de trouwe kijkers uit een passende, pakkende, onvergetelijke slotaflevering te schrijven. De winnende verhalen werden in de tv-gids afgedrukt, en mijn inzending haalde bovendien de kolommen van *Stad en Streek* in dagblad De Stem en het Leysenhoutse weekrantje De Echo. Behalve de kwaliteit van mijn verhaal speelde waarschijnlijk ook het onderschrift een rol: ‘Louis Gouverneur, 12 jaar’ omdat bij geen van de andere inzenders hun leeftijd werd vermeld.

Dat was vier en een half jaar geleden. Ik zat inmiddels op het atheneum en was met glanzende, spectaculaire cijfers bevorderd naar het vijfde leerjaar. En nog steeds kon oma Kasteleijns geregeld niet op mijn naam komen. Verwarde ze mij met mijn primitieve, op ’t zwakzinnige af onbeteugelde neven en neefjes, en merkwaardig

genoeg ook met de meer serene nichtjes. Pas na *'Hoe-witte-gij-ok-ahwèr?'* kwam ze tenslotte bij 'Louis' uit. Ik ergerde mij aan oma's kennelijke onverschilligheid — maar toen zij begon te kwakkelen met haar gezondheid, de mensen zeiden *'ze wit nie meer wèt doet'* en ze slecht kwam te liggen, voelde ik me gedupeerd, verminderd omdat ik de enige persoon dreigde te verliezen die mij mijn hele leven van dichtbij gekend had, zonder daar speciale conclusies aan te verbinden; voor haar was ik niemand méér of minder geweest dan één van de 'brakken' die soms op dagelijkse basis apart of groepsgewijze moesten worden gelaafd en gespijds.

De familie adviseerde mij ook om bij een vereniging te gaan, op een club, bij voorkeur iets met sport, maar gezien mijn aanleg kwam alleen de wandelclub in aanmerking, en daarop waren Lea & Marion ongegeneerd in lachen uitgebarsten; ze rolden van de bank, ze kwamen niet meer bij toen ze zich probeerden voor te stellen hoe het wandelpak van NOAD mij zou staan — en de commentaren van mijn zussen, in woord, gebaar of enkel hun gelaatsuitdrukking golden als laatste oordeel, waarvoor ik hen dikwijls stiekem heel dankbaar was; toen iemand in arren moede voorstelde dat ik mij net als 'zullie Gradje' zou kunnen opgeven voor dansles bij Boelaars of Rondèl zwegen mijn zussen oorverdovend; hun tronies bleven minutenlang volmaakt uitdrukkingsloos en daarmee was het pleit voorgoed in mijn voordeel beslecht.

Het leek soms wel of mijn grote zussen mij beter kenden dan ikzelf. Zij wierpen mij veelbetekenende blikken toe als er een extra aanbeveling volgde: *'Onze Louis moet mar 's ne vaste kameraad zoeken.'*

Mijn vorige 'kameraden' waren na elkaar of paarsgewijs gekaapt door mijn nichtje Wendy. Onvergeeflijk, maar niet onterecht. Ik geloof dat zij het ook spijtig vond dat het zo gelopen was en dat ze zich een beetje schaamde; dat was waarschijnlijk de reden dat we elkaar nog maar zelden zagen, meestal op afstand, in het voorbijgaan. Wendy was vijf maanden jonger dan ik. Op haar verjaardag zei men in de familie: *'Nu zijn ons Wendy en onze Louis precies even oud'* alsof daarmee een speciaal tijdperkje aanbrak waarin onze verbondenheid benadrukt werd.

Ik miste haar tot dan toe vanzelfsprekende vertrouwelijke nabijheid méér dan de kameraadschap van de bronstige knapen.

Sinds enige tijd werkte Wendy in het weekend en gedurende de vakantieperiodes in het buurthuis — oftewel de soos, het jeugdhonk, of activiteitscentrum — genaamd De Blikhoeve, gelegen net over de grote weg, aan de bosrand waar landgoed Maghielisweert begon. Dat was niet al te ver van de nieuwbouwwijk waar zij woonde, ze kon er eventueel te voet naar toe. De Blikhoeve bestond uit een viertal flinke barakken opgetrokken uit boomstammen, verscholen in het groen en gegroepeerd rondom een verwilderde binnenplaats. Wendy stond daar achter een soort bar of toonbank, waar allerhande versnaperingen en verversingen werden verkocht, soms gratis aangeboden aan de bezoekers.

Ome Toon en tante Bets lieten niet na op te scheppen over het méér dan riante uurloon dat Wendy opstreek én de enorme bedragen aan fooi van de klanten. Daarom verbaasde het ons wel dat ze er ineens mee stopte, officieel omdat ze was aangenomen in de lunchroom van V&D, die misschien als een meer prestigieus etablissement beschouwd werd. Raadselachtig; want van Mia van vrouw van Vught wisten we dat ze bij de Vroom bijna niks verdienden...

Als een echte Kasteleijnse was tante Bets erop gebrand dat een dergelijke lucratieve, profijtelijke betrekking in de Blikhoeve niet verloren zou gaan voor de familie. Dus stond ome Toon ineens voor de deur op vrijdagavond, en deed mij het gulle, verleidelijke, onweerstaanbare aanbod om Wendy's baantje in het clubhuis over te nemen; moest dan wel snel, want ze hadden nog eventjes niemand, maar dat zou niet lang meer duren, ze stonden te trappelen. Ome Toon was goede maatjes met Willem, de conciërge of beheerder van de Blikhoeve; ik kon morgen al beginnen. Als ik wilde.

Spijtig! Buitengewoon onfortuinlijk dat mijn zussen er die avond niet bij waren. (Lea & Marion kwamen tegenwoordig nog maar zelden naar Leysenhout, hooguit in het weekend af en toe; ze waren feitelijk het huis al uit en woonden intern bij hun werk in respectievelijk Limburg en België.) Want zij hadden mij niet eens aan hoeven te kijken om te begrijpen hoe de vlag er wat mij betrof bij

hing... zij zouden meteen hebben ingegrepen — met een kwinkslag, een welgemikte opmerking in hun platste versie van het Leysenhoutse dialect — een akelig commentaar op Wendy hebben gegeven zodat er een ruzieachtige sfeer ontstond en ome Toon zich genoodzaakt zag zijn voorstel in te trekken; er niet meer over peinsde ons het plezier te gunnen van de extra centen. Het was algemeen bekend dat mijn zussen een afgrondelijke hekel hadden aan Toon Ripsaat... dat dit sentiment breed gedeeld werd in de familie en wederzijds was, maar dat de familie ook weinig ophad met de tweelingen, die zij eigengereid vond, verwaand, dames *'die het taai hadden'*, hoog in de bol, die *'niet konden zitten van het geneuk'*.

Mijn moeder stond op het punt gretig toe te happen.

'Jullie Louis zit toch altijd mar allenig thuis' wist ome Toon er nog aan toe te voegen.

'Ja mar...'

'Zo komde nog 's onder de mênse, Lewie. En da geld! Wendy had soms wel meer as honderd gulden....' had tante Bets laten weten.

'Zóvéul? En gij wilde toch graag 'n nieuwe racefiets? Een keer naar Berlijn? Schilderspullen? Die hedde zó bij mekaar gespaard op die manier.'

'Ja mar...'

Lea & Marion zouden eerst wel eens precies hebben willen uitzoeken waarom Wendy d'r dan mee opgehouden was, als er schatten mee te verdienen waren. Zij, en ik, vertrouwden het niet; d'r moest méér aan de hand zijn. Iets wat ome Toon verzweg, iets waarvan tante Bets misschien niet op de hoogte was... Want als ik me niet vergiste lag het niet in ome Toons aard om wie dan ook een plezier te doen, en mij al helemaal niet, de tweeling en ik waren wat hem betrof één pot bederfelijk-verderfelijk nat.

'En hoe zit dat dan straks mee school? De proefwerkweek komt eraan...' bracht ik aarzelend in.

'Hoezo school? Gij hèt toch nergens moeite mee? Ongelogen waar, Toon, hij draait 'r z'n haand nie veur om, enkelt achten en negens en tienen...'

Dat was waar; mensen vonden mij intelligent, ik werd omgeven

door een waas van wijsheid. Wat ik allemaal niet wist. Maar zèlf twijfelde ik nogal eens aan dat veronderstelde intellect. Ik was bijvoorbeeld helemaal niet *slim*, ik begreep niks van schaken of dammen; het duurde jaren langer dan bij mijn leeftijdsgenootjes alvorens ik kon fietsen, mijn veters strikken, huppelen met afwisselend het linker- en het rechterbeen voorwaarts; deugdelijk masturberen. Het lopen zèlf leerde ik pas toen ik al lang en breed kon praten en tekenen; oefeningen aan de brug met ongelijke leggers, in de ringen, op de mat zou ik waarschijnlijk nooit onder de knie krijgen... evenals elegant uit auto's stappen en bepaalde levensreddende zwemtechnieken.

Wat ik allemaal niet wist; ik wist zoveel dingen. Maar het leek of ik dat allemaal niet uit mezelf, op eigen kracht te weten was gekomen na lang nadenken en overleggen, maar dat deze zaken mij bij wijze van spreken werden ingefluisterd... mij te binnen schoten zodra er naar gevraagd werd, bijkans op commando. Soms duurde het eventjes voor ik een antwoord wist te formuleren, ik sprak dan aarzelend, op de tast, een soort ontrafelen, ontraadselen, wat leek op het stapje voor stapje scherp stellen van een wazige diaprojectie. Ik was, ik voelde mij een binnenzee van informatie, en tegelijk leeg, als een holle koker met aan het einde een lens.

Uiteindelijk zou ik ontmaskerd worden, en wel door mijzelf. Dat gebeurde bij geschiedenis in de les van meneer Olthof. We werden overhoord in 't bijzijn van een stagiair, geloof ik, een student uit Nijmegen. Die was speciaal geïnteresseerd in de geschiedenis van Duitsland tussen pakweg 1870 en 1918. Meneer Olthof stelde de vragen, die op een lijstje stonden. Ik antwoordde vloeiend, vanzelfsprekend, Olthof glom van trots en ook de stagiair kreeg er schik in. Na het zoveelste antwoord dat getuigde van groot inzicht en belezenheid werd de vragenlijst opzij geschoven en begon de student voor de vuist weg vragen te stellen, vragen van een meer speculatieve aard, kwesties waarover niet één-twee-drie uitsluitsel kon worden gegeven, die hem persoonlijk bezighielden. Hoe verklaarde je nou dat fanatieke Duitse nationalisme... hoe kon de nieuwe Duitse eenheid zó snel en succesvol van de grond komen?

Ik beredeneerde het antwoord niet. Het leek of ik het 'ergens'

gedrukt zag staan, in Frakturschrift: ‘De regering van de keizer komt met een pakket sociale steunmaatregelen in de vorm van een volksverzekering, tegen ziekte, bij ongevallen, voor ouderen en gehandicapten... als eerste land in Europa... terwijl er geeneens socialisten in het kabinet waren opgenomen...’

Ook het volgende antwoord verscheen gedrukt en wel of misschien in Sütterlinschrift voor mijn geestesoog — evenwel nog voor de vraag gesteld werd: waarom was dat nationalisme zo oorlogszuchtig? Hierbij moest ik meteen aan oma Gouverneur denken die bij gelegenheid, wanneer de Duitse officier ter sprake kwam die aan het begin van de oorlog bij hen was ingekwartierd, opmerkte: *‘De Dútsers zallen áltij marcheren’* en zag ik een apocalyptische, middeleeuwse wereldbrand voor me, de verschrikkingen van de Dertigjarige Oorlog — en waarom? Vanwege de doorslaggevende macht van het Pruisische militarisme in het keizerrijk. Ik zat in een *flow*, zoals op de avond toen ik alles won bij dobbelen, alle tweeduizendpunten-worpen juist voorspelde, wel zeven op een rij... Eerst hadden de medespelers luidkeels hun enthousiasme geuit, toen hun verbazing. Daarna werden zij stil. Het leek alsof ik in trance verkeerde; op afstand, onbereikbaar, omgeven door een ring van koud ontzagwekkend prestige. *‘Ik werd er bang van’* verzuchtte één van de aanwezigen later.

Er waren alom twijfels. Maar als ik dan zo tegen mijn nieuwe baantje in de blokhut opzag, waarom had ik dan niet gewoon meteen ‘nee’ gezegd? Ging het dan stiekem toch om het geld? Ik had sinds jaar en dag een mooi bedrag bij elkaar gespaard, ontvangen van tante Roos en ome Thé die met enige regelmaat tekeningen van mij kochten; en vanwege de lucratieve verkopen van mijn werk aan een schare welgestelde Leysenhoutse notabelen die bij hen over de vloer kwamen. Ik spaarde voor een professionele camera, mooi voor als we ons Lea & Marion zouden gaan bezoeken, en wilde graag dat ene oude Chinese beeld kopen dat al jaren in de etalage van de Aziatische kunsthandel stond te pronken. Op de achtergrond speelde mee dat ik nog altijd op afzienbare tijd wenste te ontsnappen, wijd weg, zoals mijn buurjongen Romke, die — zo

stelde ik mij voor — met zijn gezinnetje en de rest van de commune de hele wereld afreisde. Voor zulke ondernemingen was het handig flink wat geld achter de hand te hebben, zoveel mogelijk eigenlijk.

Er was nog een reden om niet gelijk het aanbod van ome Toon af te slaan: ik voorzag dat ik door ‘nee’ te zeggen voortdurend, geregeld in onmin zou geraken met Pa & Ma; er zouden nieuwe baantjes voor mij worden verzonnen, alternatieve plannetjes gesmeed... Het was goed, of okay, om bekend te staan als afzonderlijk en uitzonderlijk — maar de laatste tijd begon de allenigheid op te vallen als apart en zonderling. Door nu te accepteren handhaafde ik in elk geval een deel van mijn soevereiniteit... hield ik zogezegd het heft in eigen handen, en kon naar eigen inzicht de boel dusdanig saboteren dat later niemand het nog in zijn hoofd zou halen Louis Gouverneur voor iets dergelijks te vragen... hem te verrassen met profijtige aanbiedingen.

De derde reden was de vaagste en tegelijk de meest wezenlijke; vaag omdat het een vooral intuïtief begrepen motivatie was. Ik leefde in de stille overtuiging dat je feitelijk niet je eigen toekomst, of eigen lot vermocht te bepalen; je was te allen tijde overgeleverd aan een soort kosmische-katholieke dynamiek, vergelijkbaar met de krachten die alle wezens van Midden-Aarde in hun greep hielden, hen begeleidden, de weg wezen, verlichtten en beschermden, een alomtegenwoordige macht die overgave afdwong — of liever: voorstelde, mogelijk maakte; uitnodigde tot een onderwerping die zowel zoet & zalig als bevorderlijk was. Die overgave bracht het vertrouwen dat het allemaal wel zo’n vaart niet zou lopen... De Kosmos had het goed met mij voor. Maar stel nu dat het baantje in de blokhut —waar ik niemand kende — mij onterecht zou dreigen af te snijden van mijn gelukzalige isolement, mij verdrijven van mijn paradijselijke zolderkamer... dan was het waarschijnlijk dat ik, vol goede moed op weg naar de Blikhoeve, ongelukkig ten val zou komen met de fiets; niks al te pijnlijks of dramatisch, maar met als gevolg dat ik zo’n twee, drie maanden uit de running zou zijn, extra tijd moest inhalen vanwege school, en dat er in de tussentijd al lang iemand anders was gevonden voor achter de bar; ze stonden immers te popelen. Jammer. *‘En hij wilde het nog wel zo graag...’* Wellicht vond

het milde accident niet op de eerste werkdag plaats, maar dan toch binnen afzienbare tijd.

Maar stel nu... dat ik onverhoopt toch ongehavend de hut zou bereiken op de eerste dag en ook daarna... en ik genoodzaakt was de tijdloze-onbegrensde middagen op te offeren die ik doorbracht met mijn tekeningen en schilderijen, met het herlezen van 'The Lord of the Rings', met de fonkelnieuwe uitgave van 'The Silmarillion'. Met 'The Crystal Cave', Morricone's 'Novecento' en zijn talrijke andere composities... dan zou daar iets tegenover komen te staan, dan zou de Katholieke Kosmos er zorg voor dragen dat er aan heel die triestige nadeligheid een Groot en Onvoorzien Voordeel zou kleven... dat ene koordje temidden van een bundel van honderd net zulke grauwe die de man van het touwtje trekken op de kermis jou voorhoudt waarvan jij in je ooghoek meende te zien dat het éven goud oplichtte... en dat... waaraan wis en waarachtig de hoofdprijs bungelt.

Hier speelde een dieper motief, iets van grote betekenis en kwaliteit, een speciale reden, vooralsnog niet aan mij geopenbaard. Daar zou ik dan te zijner tijd vanzelf wel achterkomen.

Om de gedenkwaardigheid van mijn allereerste dag op de Blikhoeve luister bij te zetten begon het 's ochtends zachtjes te sneeuwen. Het was de zaterdag na Carnaval. Ik deed daar niet aan mee, weer een bewijs volgens de familie van mijn onherroepelijke eenzamenheid; van arrogantie en ijdelheid; ik ging wat dat betreft mijn zussen achterna. *'En 't was eerst nog wel zo'n lekker kulleke...'* De vrijdag voor het feest losbarstte kwam Prins Carnaval zelf de school met een bezoek vereren; in zijn kielzog paradeerden de Dansmariekes en de Hofnarrenkapel over het plein. Terwijl de kinderen zich voor de vensters verdrongen met hun neus tegen de bewasemde ruit, keek Berthold Schlüter, onze tekenleraar, eventjes op van zijn Vrij Nederland en riep op dramatische toon: *'Es marcheert!'* Ik vond het zeldzaam superieur klinken, chic, on-Leysenhouts vooral.

Vergeefs zoek ik in mijn dagboek naar een beschrijving van de eerste werkdag; er wordt met geen woord over gerept. Na bijna twee volle

jaren waarin ik niks kon of wilde noteren over mijzelf, was ik stipt op de eerste dag van het jaar van mijn zeventiende verjaardag begonnen in een nieuw 'Journaal'. Ik zocht, en vond bij de kantoorboekhandel een dik plakboek met fêl gekleurde kaft, van hetzelfde type als de boeken waarin ik in '74 en '75 mijn wederwaardigheden optekende, zodat het zou lijken alsof die gelukkige periode direct, naadloos aansloot, geheel vanzelfsprekend werd voortgezet in 1978. Dat was natuurlijk niet zo, maar het gaf een soort opgeruimde structuur, die — al was het maar cosmetisch — een eind moest maken aan de jaren waarin ik mij geen raad wist met mijn gedachten en gevoelens en ik vooral ongeremdheid, ongeremde chaos ervoer.

Ik was langzamerhand nergens meer van overtuigd. Ik ging er vaak op uit, maar altijd alleen; ik zocht de eenzaamheid op van de ruïne van Walrik, getuige de stemmige pentekeningen in het dagboek. Op broeierige dagen baande ik mij een weg door het hechte, doornige struweel dat het kasteel omringt; ik gleed op mijn buik onder de haag door, totdat ik in de groene schemer het bemoste grondje ontwaarde waar ik mij behaaglijk ruggelings kon uitstrekken met uitzicht op de torenmuren en mij overgaf aan stimulerende fantasieën — waarin verschillende jongens uit mijn klas en de zesde een rol vervulden — en de ongeëvenaarde geraffineerde motoriek van mijn rechterhand. (Eindelijk had ik het onder de knie.) Niemand zou mij hier kunnen zien. Maar indien een snoodaard zich in deze wildernis zou wagen en mij zou ontdekken, dan moest hij wel Godegezonden, een Godsgeschenk zijn, de langverwachte, langverbeide geliefde en minnaar voor heel de rest van mijn leven... Pikant gegeven was dat ik onlangs op het landje voor het eerst sporen van iemands aanwezigheid had ontdekt, sigarettenpeuken, een colaflesje, een boerenzakdoek.

Tekeningen van de prairie-achtige vlakte van Maghielisweert, kunstig verbeelde schittering, suggestie van de geslonken meertjes in de verte; hoog boven alles cirkelt een buizerd. Op gezette tijden fietste ik naar het landgoed; eerst legde ik aan bij tante Lies en ome Harry, die woonden halverwege, heel schilderachtig midden in de bossen. Ik dronk thee met iets erbij. Mijn oom en tante waren

bijzonder op deze bezoeken gesteld en vroegen steevast wanneer ik weer 'ns kwam logeren. Ik bleef maar eventjes, want ik wilde doorrijden naar de laatste, de meest afgelegen van de waterplassen, overblijfsels van de leemputten, die op heldere dagen als een ceintuur van saffier in het lege landschap lagen te blinken.

Nog altijd, op zulke middagen, verkeerde ik in de veronderstelling, de hoop, verwachting, de overtuiging dat ik Branko zou weerzien; veraf, een fêl oplichtend streepje azuur (zijn satijnen zwembroek) temidden van het zilverachtig gebleekte riet; maar misschien was ik er steeds op de verkeerde dag, het verkeerde uur, in het verkeerde seizoen. Misschien had ik die hele knaap bij elkaar gefantaseerd, uit mijn duim gezogen. Want was het nu niet héél toevallig dat de gast 'Branko' moest heten, net zoals de held van mijn lievelingsboek van 1973, het vriendje van Zora uit haar bende, een boek dat ik vervuld van heimwee en nostalgie juist aan het herlezen was... Alleen: ik zou er toch niet uit mezelf bij verzonnen hebben dat de liefvallige, exotische en warmbloedige man, mijn eerste èchte vrijer, doofstom was??

Onwillekeurig gingen mijn gedachten uit naar 'incidenten' die waren voorgevallen in vergelijkbare perioden van aanhoudende hitte en droogte; *Niet te lang in de zon zitten Louis, ge wit da ge daar nie tegen kant.* Zonnesteek. Ik was daar blijkbaar gevoelig voor; tijdens een zonnesteek had ik mensen gezien, zelfs gesproken, die er volgens anderen niet waren.

Het kwam trouwens ook wel voor dat jonge mensen, *adolescenten* (of, zoals Berthold mij een keer knipogend genoemd had: *efeben*) zó bol stonden van verlangen, heimwee, 'vart' naar iets of iemand die ze nog niet ontmoet hadden (juist dáárom) dat zij ertoe overgingen, er in slaagden het object, de personificatie van de brandende genegenheid in méér dan levende lijve te voorschijn te toveren — aan het licht te brengen.

Nu onze ontmoeting verder in het verleden lag en er geen vervolg op gekomen was, neigde ik ertoe Branko de kwaliteit toe te dichten van een lokale godheid, een die waakte over héél Maghielisweert en nog een stuk verder tot over de grens met België, of juist alleen over de vlakte met de leemputten, of die enkel één van de oevers van het grootste meer bezieldde.

Ook verschenen bij Schrijverspunt uit dezelfde reeks

Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen I ***Germania Felix***

Angelo Damkat

ISBN/EAN: 978-94-6266-535-4

Paperback: € 18,50

De achttienjarige Louis Gouverneur worstelt niet met zijn geardheid. Hij begrijpt alleen niet waarom hij - die zichzelf beschouwt als een aantrekkelijk stuk fruit, sappig, rijp, óverrijp, op het punt uit te barsten van samengebalde zoetheid en bovendien laaghangend - nog steeds niet die ene speciale vriend gevonden heeft. 'Dat gaat spoedig veranderen!' neemt hij zich voor, wanneer hij wordt aangenomen op de academie voor beeldende kunsten.

Al snel wordt hij verliefd op een medestudent: de stugge, gesloten en eenzigtige Adriaan Sorgdrager. Hun opbloeiende vriendschap stelt de jongens voor tal van uitdagingen.

Angelo Damkat maakt met Dieter Gotschalk, Romano Damkat en Aäron den Bieman deel uit van het Belgisch-Nederlandse schrijverscollectief Damkat & Co. In wisselende samenstelling werken de jongens sinds 2018 aan de romanreeks 'Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen' waarvan 'Germania Felix' de eerste gepubliceerde aflevering is.

Ook verschenen bij Schrijverspunt uit dezelfde reeks

Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen II *Romantiek, Avontuur, Spanning & Gevaar!*

Dieter Gotschalk

ISBN/EAN: 978-94-6266-689-4

Paperback: € 20,95

Louis Gouverneur is 'een apart ventje'. Hij ziet er opvallend meisjesachtig uit, gedraagt zich meisjesachtig en voelt zich stiekem een meisje. Wanneer begin jaren '70 – Louis is dan tien – uit Joegoslavië een modestijl komt overgewaaid genaamd 'unisex' die voor jongens en meisjes dezelfde kleding, kapsels en schoeisel voorschrijft, is de verwarring compleet. Louis is in zijn element. Hij koestert zijn leventje en het tijdsgewrichtje, dat muzikaal wordt opgeluisterd door mooie, gevoelige, meisjesachtige zangers als David Cassidy, Donny Osmond en Albert West.

De romancyclus 'Louis Gouverneurs Verzamelde Vervoeringen' is een project van het Belgisch-Nederlandse schrijvers- collectief Damkat & Co. 'Romantiek, Avontuur, Spanning & Gevaar!' is de tweede aflevering van de reeks. Auteur van dienst: Dieter Gotschalk. Eerder verscheen de roman 'Germania Felix', geschreven door Angelo Damkat. De andere leden van het collectief zijn Aäron den Bieman, Romano Damkat, Stijn de Zoete en Pascal Braat.